

KLASKANIE (4) *sb n*

klaskanie (4), [**kląskanie**].

Oba a jasne; teksty nie oznaczają -é.

sg N klaskani(e) (2). ◇ I klaskanim (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde bez cytatu oraz w objaśnieniu s.v. klask; poza tym XVII w.: klęskanie.

1. Powodowanie odgłosu przy uderzeniu dłoni w dłoń; *plausus Mącz, Calep, Cn; crepitus illisae manus a. digitorum, popysmus Cn (3)* : [Plausus, frolocken. Pol. kląkkanie/ wykrzیکanie/ trzepanie. Volck 477.]

Wyrażenie: »klaskanie rąk, rękoma« (2 : 1): Plausus, Kląskanie rękoma/ tluczenie/ Wykrzیکanie/ Też chwałá. Mącz 303c; Plausus – Radołcz z kliaskanim rąk. Calep 812b, 813a.

2. Powodowanie odgłosu przy gwałtownym wydechu powietrza przez zaciśnięte usta albo też przy uderzeniu języka o podniebienie; *stlop(p)us Mącz, Cn; poppysma, scolpus, oris pressi sonus, labiorum in se collisorum strepitus Cn [czym] (1)* : Stlopus, Kląskanie językiem albo gębą gdy zwłazczą yeden policzki nádmié á ták vřtámi trzásnie/ klaśnie/ álbo puknie. Mącz 417a.

Cf **KLASKAĆ**

MM